

[Fuglsang.]

i nogen grad tale om landbruget som helhed. Vi behøver bare at se på den kendsgerning, at medens priserne på landbrugsvarer sammenlignet med 1939 i fjor var 277, var priserne på industrivarer samtidig 363 eller halvanden gang større. Eller vi kan tage de prisstigninger, som fulgte i Koreakrigens, devalueringens og oprustningens kølvand, så er de også her langt større end for industrivarerne; prisstigningerne påvirkede langt stærkere landbrugets omkostninger end de varer, som landbruget sælger, og hvoraf landbruget skal have sine indtægter. Jeg nævner blot dette, fordi det viser, at den økonomiske politik, som regeringen, der i nogen grad mener at repræsentere landbruget, fører, i sidste instans rammer landbruget selv. Jeg nævner det som et ganske typisk eksempel på denne regerings politik: samtidig med at man freder f. eks. de skibsbredere, hvis indtægter ikke mindst opnås på landbrugets bekostning, forsøger man at varetage ikke hele landbrugets, men storbrugets interesser på forbrugernes, den brede befolknings og altså, således som den foreliggende kornlov er udformet, på småbrugernes bekostning.

Den foreliggende kornlov med formindsket udskrivning af korn og samtidig højere priser på afleveringskornet er som sagt et eksempel på regeringens politik og det på et tidspunkt, da man erkender, at der er tegn i sol og måne på, at et almindeligt prisfald, trods alle højfinansens anstrengelser, er ved at slå igennem, på et tidspunkt, da man ved, at kornpriserne nu som før vil spille en ganske betydelig rolle.

Med hensyn til kornpriserens almindelige prisdannende virkning behøver man blot at erindre om den første kornlov under besættelsen, kornloven af 1940. Den kom på et tidspunkt, da samarbejdspartierne ikke alene havde ophævet arbejdernes dyrtidsregulering, men samtidig gennemført en lønreduktion på 6—7 pct. og dernæst forhøjet kornprisen til næsten det dobbelte med det resultat, at prisstigningerne satte ind over en meget bred front. Hvad dette betød for de almindelige forbrugere, husker og ved de fleste, men også det mindre landbrug rantes af denne politik såvel ved de stigende foderudgifter som ved stigende jordpriser — forhold, som småbrugene og ikke mindst ungdommen af meget naturlige grunde er interesseret i. Vi ser, at samtidig med at kornpriserne steg fra 13½ øre pr. kg i 1938—39 til 26½ øre i 1940—41 og 28 øre i de sidste krigsår, så steg prisen pr. tønde hartkorn for små brugs vedkommende fra

30 000 kr. i 1939 til 55 000 kr. i 1945, og den ligger på omkring 68 000 kr. i tredje kvartal af 1951. Det er en politik, som hverken småbrugene eller ungdommen kan være interesseret i; og hvad denne stigning på jordpriser og på hele omkostningsniveauet betyder, ser man også deraf, at det f. eks. har forskrækket det ærede medlem hr. Carl Petersen i den grad, at han i den senere tid er ved at blive bange for oprettelsen af nye hjem, bange for udstykningen. Men når det er sådan, er det så ikke på tide at ændre hele denne politik? Mit parti kan i hvert fald ikke gå med til den forringelse af kornloven, som her er foreslået.

Nu kender vi jo allesammen, også fra omdelt materiale, den agitation om en særbehandling af landbruget, som drives fra en vis side. Derpå kan vi ganske roligt svare, at det i sidste instans bliver et spørgsmål om regeringens vilje til også at lade skibsbredere og andre med meget store indtægter betale deres part af de almindelige omkostninger. Det kan i hvert tilfælde ikke begrunde en ekstra udplyndring af arbejdere og småbrugere.

Man stiller krav om en retfærdig kornpris, men det bliver dog i sidste instans også et spørgsmål om, hvad man forstår ved en retfærdig kornpris. For mig kan denne i hvert fald aldrig være afhængig af svingningerne på et verdensmarked, hvor alting er så ustabil, som det har været i årene efter krigen. Når der skal være tale om en retfærdig kornpris, må det dog være langt mere afgørende for det første at se på kornets produktionspris og dernæst vel også på erhvervets almindelige indtjeningssevne.

Lad os altså se på produktionsprisen. I 1938—39 var produktionsprisen ifølge De jyske Landboforeningers regnskaber 11,1 øre. Kornprisen var dengang 13½ øre og fortjenesten pr. kilo følgelig 2,4 øre. I 1940—41, efter kornlovens gennemførelse, var omkostningerne ganske vist steget til 18 øre, men kornprisen steg til 26½ øre og fortjenesten følgelig fra 2½ øre til 8½ øre, og der holdt den sig så nogenlunde under krigen. I 1949—50 var produktionsprisen efter driftsbureauets regnskab 28,4 øre, kornprisen på afleveret korn var 50 øre for brødkorn og 45 øre for de andre kornsorter og fortjenesten altså ca. 20 øre. Hvad produktionsprisen er i øjeblikket, kan jeg ikke sige, men den ligger næppe over 35 øre, og alligevel kommer man altså her og foreslår sådanne forhøjelser, som det er tilfældet, nemlig til 54 øre for brødkorn, 47 øre for byg og 43 øre for havre.

Lad mig her indskyde, at jeg finder denne